

דינש הוא בנו השלישי של בישנו. הוא לא רק הלך לבית ספר יסודי, הוא אפילו סיים את לימודיו במכללה. מכיון שהוא למד אנגלית, הוא הצליח להשיג משרה בתור מורה לנפאלית למתנדבים בחיל השלום האמריקני. עם התפקיד הגיעה הזדמנות לנסוע ברחבי נפאל.

עד מהרה הבחין דינש שמעט מאוד נפאלים עניים, בפרט נשים ונערות, ידעו לקרוא. עכשיו הייתה להם זכות ללכת לבית הספר, אבל לא היו להם בתי ספר או מורים. התובנה הזו נתנה לדינש השראה ללכת בעקבות אביו ולהיות "אביר החינוך". כתוצאה מכך, חייהם של אלפי אנשים השתנו.

למזלו של דינש, הוא היה נשוי לרטנה, אישה צעירה ומלאת חיות שהייתה גם מסורה ביותר בכל הקשור לעזרה לעניים. הם הקימו ארגון שנקרא המרכז לשירותי חינוך בלתי פורמלי כדי להעניק השכלה לנפאלים עניים.

דינש תיאר את הפרויקט הראשון שלהם: "עבדנו עם שבט עני מאוד שחי במערות בצידן של גבעות תלולות. בביקורנו הראשון שם, הם רצו ליערות מכיון שהם פחדו מזרים. לא היה להם כלום. לא האמנתי שאחינו ואחיותינו חיו במצב הזה".

הם התחילו ללמד קרוא וכתוב, ובמהרה הם הבינו שהם חייבים לעשות משהו לגבי רמת העוני שהם ראו. לאחר שהם דיברו עם תושבי הכפר, הם החליטו לקנות עזים ולתת אותן לעשר המשפחות העניות ביותר. עזים יכלו לטפס על המדרונות התלולים ולאכול את השיחים שצמחו שם. כאשר העזים המליטו, הגדיים ניתנו למשפחות עניות אחרות. בנוסף, דינש ורטנה למדו שעצי תפוז יכולים לגדול באזור ולכן הם נטעו מאות עצים.

לפני שבעים שנה, נער בשם בישנו פראסאד דהונגל לא הורשה ללכת לבית הספר. כתוצאה מכך, אלפי נפאלים למדו קרוא וכתוב. זהו סיפורו המדהים של בישנו, בנו דינש ואשתו של דינש, רטנה.

כשבישנו היה ילד, היה רק בית ספר אחד בנפאל והוא היה רחוק מאוד בקטמנדו. זה היה בעצם נגד החוק לפתוח בתי ספר בכפרים בנפאל מכיון שהממשלה חשבה שקל יותר לשלוט באנשים אם הם לא ידעו קרוא וכתוב.

בתקופה ההיא, הורים דאגו לחתן את הילדים שלהם בגיל צעיר מאוד. בישנו התחתן כשהיה רק בן תשע ואז נישא שוב לאישה שנייה בגיל 15. הוא עזר בחווה המשפחתית, אבל רצה מאוד ללכת לבית הספר. לבסוף, הוא היה כה נחוש להשיג השכלה שהוא ברח לקטמנדו ברגל, מסע שארך שלושה ימים מלאים. הוא השלים שנת לימודים אחת, וזה הספיק לו כדי להשיג משרה ממשלתית.

לנשותיו של בישנו היו 25 ילדים, אם כי עשרה מתו ממחלות כמו אבעבועות שחורות, חצבת ומלריה (מחלה של ארצות טרופיות). ככל שילדיו של בישנו גדלו, הוא היה נחוש יותר לשלוח אותם לבית הספר ולכן הוא הביא מורה מהודו כדי שילמד אותם. על כך שעשה זאת, בישנו נשלח לכלא לשלושה חודשים בגין עבירה על החוק. למרות זאת, הוא לא ויתר. הוא הצטרף לקונגרס הנפאלי - מה שהיה דאז מפלגה בלתי חוקית שנלחמה למען דמוקרטיה - כדי להילחם בממשלה. ב-1951, כאשר עלתה ממשלה חדשה, הותר סוף סוף ללמוד ולרכוש השכלה.

תושבי הכפר התבקשו לחסוך רבע מהכסף שהם הרוויחו מהעצים והתפוזים. בחסכונות האלה, הם שילמו כדי לשלוח את ילדיהם לבתי ספר שהמרכז עזר לבנות. בסוף הייתה להם היכולת לקנות קרקע ולבנות בתים טובים יותר.

מאז, המרכז לימד 20,000 אנשים מבוגרים ו-5,000 ילדים לקרוא וגם עזר להם לצאת מהעוני. הם בנו 15 בתי ספר ו-5 מערכות למי שתייה ונטעו אלפי עצים.

כאשר הדמוקרטיה הגיעה לנפאל ב-1990, המרכז לימד גם מה משמעות הדמוקרטיה ועד כמה חשוב להצביע ולשמור על זכויות אדם. רטנה הייתה נחושה לעזור לנשים ולילדים בכפר אחר ולכן היא הקימה ארגון משלה ששמו HANDS. כדי להגיע לכפר, היה עליה לחצות ברגל נהר שבע פעמים. היה צריך ללכת שלוש וחצי שעות כדי להגיע למרפאה הקרובה ביותר. כאשר הנהר היה מוצף, אנשים לא יכלו להגיע בכלל למרפאה. הארגון של רנטה בנה מרכז בריאות. הוא גם לימד נשים

ונערות לגדל בעלי חיים, לגדל גידולים אורגניים ולייצר טופו, לתפור ולהכין כרטיסים שעולה מהם פרח כשפותחים אותם (ואותם רטנה מוכרת בארצות הברית). כמובן, הן גם למדו קרוא וכתוב. "באזורים העניים של נפאל", מספר דינש, "אין טלוויזיות, מחשבים או חשמל. לרוב הילדים אין מספיק עפרונות או דפים. כשעונת הגשמים מתחילה, נראה כאילו כל הגשם נכנס לכיתה מכיוון שהגג כל כך דולף. הכיתות קטנטנות, חשוכות וקרורות. הילדים צריכים לעזור להוריהם במטלות הבית, בליקוט עצים להסקה ובטיפול בעצים או באחים והאחיות הקטנים. בשל כך, רק כאחד מתוך עשרה ילדים ישלים את כיתה י'". דינש ורנטה הקדישו את חייהם לניסיון לשנות זאת. ובכך, אומר דינש, "אנחנו מתגאים".

~~~~~

Lesley Reed, "Teaching Nepalis to Read, Plant, and Vote," in Faces 21 (April 2005, Issue 8), 26-28.

